

Course: Environmental Economics

Week 11

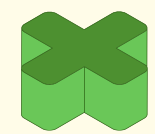
**“Environmental management using
economic incentives”**

By: phavone KEODOUANGKHAM

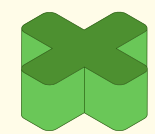
Resource of image : [Copy of Untitled Design - Presentation](#)

ການຈັດສິ່ງແວດລ້ອມໂດຍໃຊ້ມາດຕະການແຮງຈູງ ໃຈທາງເສດຖະສາດ

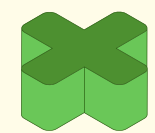
ເນື້ອໃນ



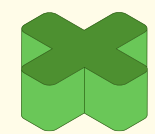
ແນວຄິດເບື້ອງຕົ້ນໃນການໃຊ້ມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງ
ເສດຖະສາດ



ການໃຊ້ລະບົບລາຄາ



ການໃຊ້ລະບົບປະລິມານ



ຫຼັກຄວາມຮັບຜິດຊອບ



Review

✓ **ມາດຕະຖານໃນດ້ານນະໂຍບາຍ
ສິ່ງແວດລ້ອມ**

★
✓ **ລະດັບການແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ມີ
ປະສິດທິພາບ**

✓ **ແນວທາງການສ້າງການ ແລະ ການຄວບຄຸມໂດຍໃຊ້
ຫຼັກຄືນທຶນປະສິດທິຜົນ**



ການຈັດສິ່ງແວດລ້ອມໂດຍໃຊ້ມາດຕະການແຮງ ຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດ

ການຈັດສິ່ງແວດລ້ອມໂດຍໃຊ້ມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດ
ໝາຍເຖິງການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືທາງເສດຖະກິດເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ບຸກຄົນ ແລະ
ອົງກອນມີພຶດຕິກຳທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ. ວິທີການນີ້ອີງໃສ່ການ
ປ່ຽນແປງລະບົບແຮງຈູງໃຈໃນຕະຫຼາດ ແທນທີ່ຈະອີງໃສ່ພຽງແຕ່ກົດ
ລະບຽບແບບດັ້ງເດີມ

ຫຼັກການພື້ນຖານ

ມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດແມ່ນອີງໃສ່
ຫຼັກການທີ່ ວ່າ ເມີ່ ອມູນຄ່າທີ່ ແທ້ຈິງຂອງ
ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ຕົ້ນທຶນທີ່ແທ້ຈິງຂອງ
ມົນລະພິດຖືກລວມເຂົ້າໃນລາຄາຕະຫຼາດ, ຜູ້ຕັດສິນໃຈ
(ເຊັ່ນ: ຜູ້ບໍລິໂພກ, ທຸລະກິດ, ແລະ ລັດຖະບານ) ຈະ
ເລືອກທາງເລືອກທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມຫຼາຍຂຶ້ນ.



ຂໍ້ດີຂອງມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງ ເສດຖະສາດ

- 1. ປະສິດທິພາບທາງເສດຖະກິດ:** ເຮັດໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍສິ່ງແວດລ້ອມໄດ້ດ້ວຍຕົ້ນທຶນຕໍ່າກວ່າກິດລະບຽບແບບດັ້ງເດີມ
- 2. ປະດິດສ້າງນະວັດຕະກຳ:** ກະຕຸ້ນໃຫ້ເກີດການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ພັດທະນາວິທີການໃໝ່ໆ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດ
- 3. ຄວາມຍືດຍຸ່ນ:** ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ກໍ່ມົນລະພິດເລືອກວິທີການຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສໍາລັບພວກເຂົາ
- 4. ລາຍຮັບ:** ສາມາດສ້າງແຫຼ່ງລາຍຮັບໃໝ່ສໍາລັບໂຄງການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ



ປະເພດຂອງມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງ ເສດຖະສາດ

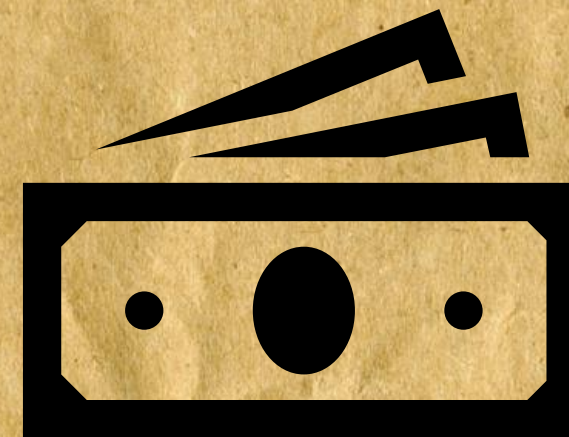
ມາດຕະການທາງດ້ານ
ລາຄາ



ເຄື່ອງມືອື່ງໃສ່ຕະຫຼາດ



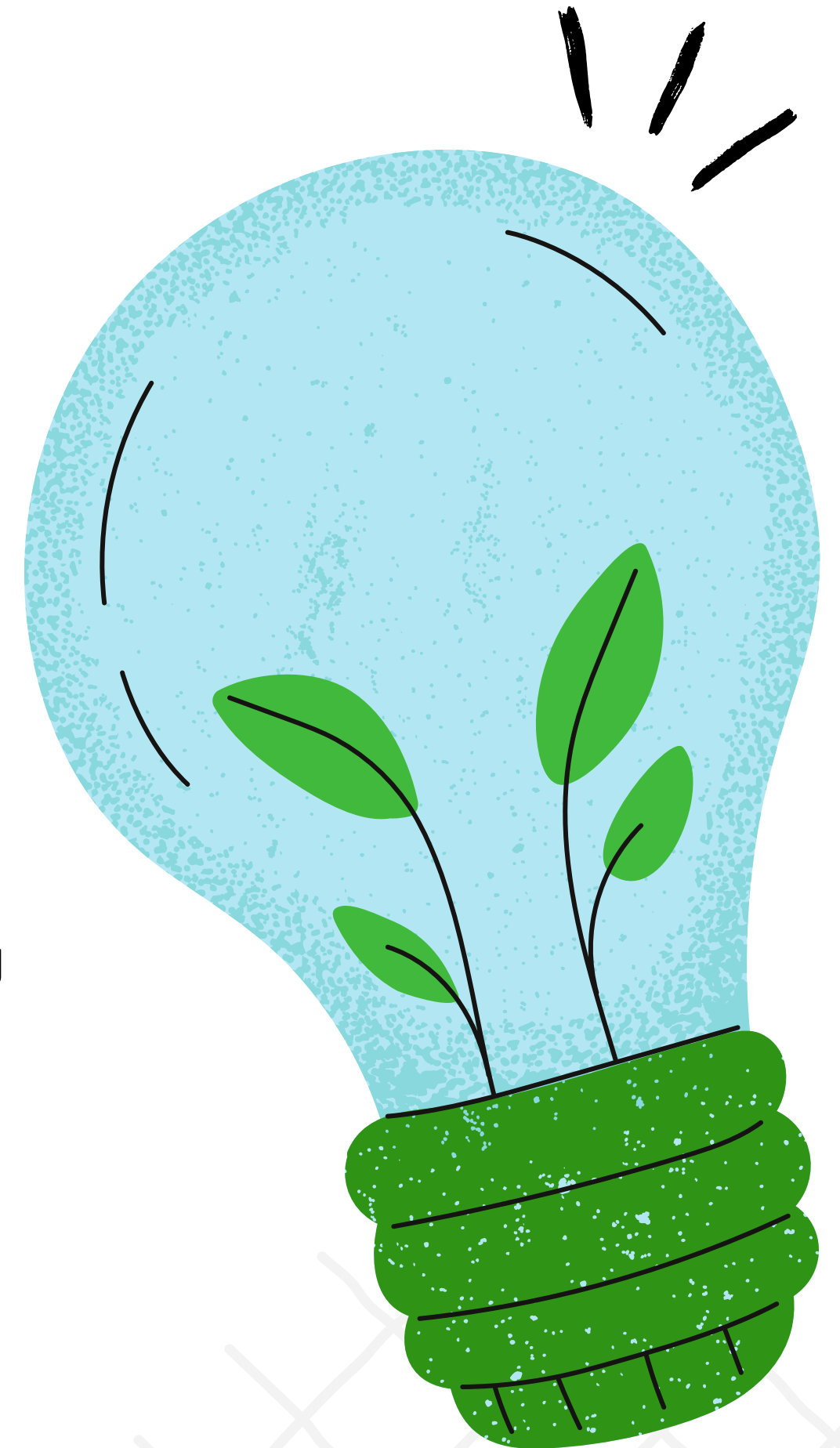
ມາດຕະການທາງການ
ເງິນ





ມາດຕະການທາງດ້ານລາຄາ

- **ພາສີມົນລະພິດ:** ເກັບພາສີຈາກຜູ້ປ່ອຍມົນລະພິດຕາມປະລິມານການປ່ອຍມົນລະພິດ
- **ຄ່າທຳນຽມຜູ້ໃຊ້:** ເກັບຄ່າບໍລິການຊັບພະຍາກອນເຊັ່ນນໍ້າ ຫຼື ການບໍລິການກຳຈັດຂີ້ເຫຍື້ອ
- **ເງິນອຸດໜູນ:** ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນທາງການເງິນສຳລັບເຕັກໂນໂລຢີ ຫຼື ການປະຕິບັດທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ
- **ການຍົກເວັ້ນພາສີ:** ຫຼຸດຜ່ອນພາສີສຳລັບຜະລິດຕະພັນເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ



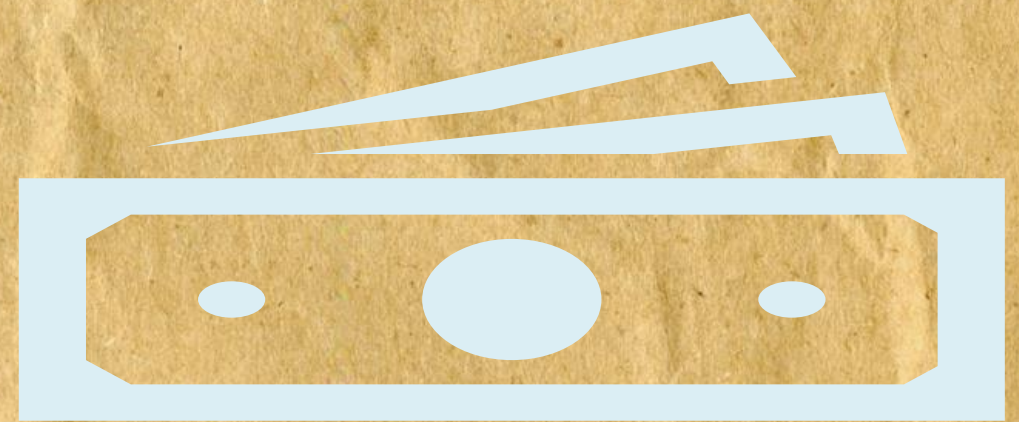
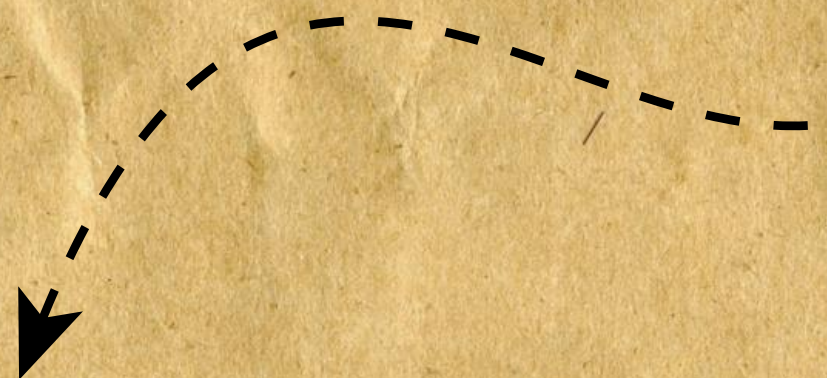


ເຄື່ອງມືອີງໃສ່ຕະຫຼາດ

- **ລະບົບຊື້-ຂາຍໃບອະນຸຍາດການປ່ອຍມົນລະພິດ:** ກຳນົດເພດານການປ່ອຍມົນລະພິດ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ຊື້-ຂາຍໃບອະນຸຍາດ
- **ການຊົດເຊີຍສຳລັບການບໍລິການລະບົບນິເວດ:** ຈ່າຍເງິນໃຫ້ຜູ້ທີ່ປົກປັກຮັກສາຫຼືຟື້ນຟູລະບົບນິເວດ
- **ການທົດແທນຄາບອນ:** ໃຫ້ໂອກາດຊື້ເຄຣດິດຄາບອນເພື່ອຊົດເຊີຍການປ່ອຍ CO₂

ມາດຕະການທາງການເງິນ

- **ເງິນກູ້ດອກເບ້ຍຕໍ່າ:** ສໍາລັບໂຄງການປະຢັດພະລັງງານ ຫຼື ການລົງທຶນທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ
- **ການຄ້າປະກັນສິນເຊື່ອ:** ເພື່ອຫຼຸດຄວາມສ່ຽງໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນໃນເຕັກໂນໂລຢີສະອາດ
- **ກອງທຶນສີຂຽວ:** ໃຫ້ທຶນສໍາລັບໂຄງການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ



ສິ່ງທ້າທາຍໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ



- 1.ການກຳນົດລາຄາທີ່ເໝາະສົມ:** ການຄິດໄລ່ມູນຄ່າທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແມ່ນຍາກ
- 2.ຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສະເໝີພາບ:** ມາດຕະການບາງຢ່າງອາດສົ່ງຜົນກະທົບຫຼາຍກວ່າຕໍ່ຄົນທຸກຍາກ
- 3.ການຕ້ານຈາກກຸ່ມຜົນປະໂຫຍດ:** ອຸດສາຫະກຳທີ່ອາດຖືກກະທົບມັກຈະຕໍ່ຕ້ານການປ່ຽນແປງ
- 4.ຄວາມຕ້ອງການສຳລັບການກວດສອບ:** ຈຳເປັນຕ້ອງມີລະບົບຕິດຕາມແລະ ກວດສອບທີ່ມີປະສິດທິພາບ





ການຈັດສົ່ງແວດລ້ອມໂດຍໃຊ້ມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງ
ເສດຖະສາດເປັນວິທີການທີ່ມີປະສິດທິພາບ, ແຕ່ມັກຈະໄດ້ຮັບຜົນດີ
ທີ່ສຸດເມື່ອໃຊ້ຮ່ວມກັບມາດຕະການນະໂຍບາຍອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ການສຶກສາ
, ການສ້າງຈິດສຳນຶກ, ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ເໝາະສົມ.



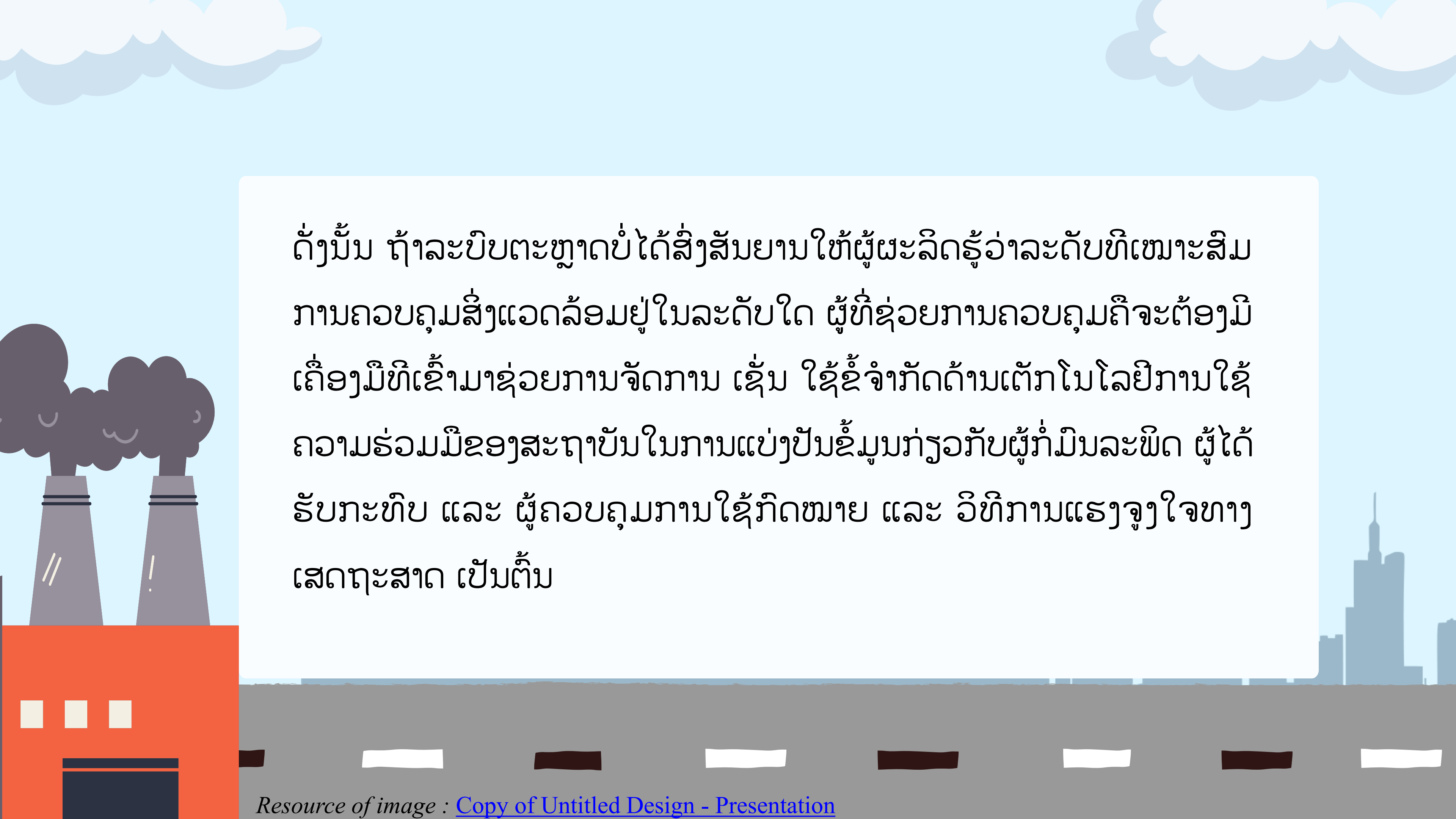
ມາດຕະການທາງເສດຖະສາດໃນການສ້າງແຮງຈູງໃຈເພື່ອສິ່ງເສີມ ແລະ ຮັກສາຄຸນນະພາບສິ່ງແວດລ້ອມໂດຍການໃຊ້ມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດນີ້ເປັນອີກທາງເລືອກໜຶ່ງໃນການສິ່ງເສີມ ແລະ ຮັກສາຄຸນນະພາບສິ່ງແວດລ້ອມເມື່ອມີຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານຄວາມບໍ່ລວມຕົວຂອງການໃຊ້ມາດຕະການ ແລະ ຄວບຄຸມ (Command-and-Control: CAC) ຫຼື ຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຢີໃນການແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມເຊິ່ງການໃຊ້ມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດ **ສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 3 ປະເພດໃຫ້ໄດ້ແກ່ການໃຊ້ຫຼັກຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ການໃຊ້ລະບົບລາຄາ ແລະ ລະບົບປະລິມານ**



8.1 ແນວຄິດເບື້ອງຕົ້ນໃນການໃຊ້ມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດ

ມາດຕະການແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດ (Economics Incentive Approach: EIA) ໃນການສົ່ງເສີມ ແລະ ຮັກສາຄຸນນະພາບສິ່ງແວດລ້ອມເປັນມາດຕະການທີ່ອາໄສແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດເພື່ອປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳຂອງມະນຸດໃນການດຳເນີນກິດຈະກຳຕ່າງໆອັນມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໜ້ອຍລົງ ໂດຍແນວທາງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດເປັນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຕະຫຼອດເຖິງຕົ້ນທຶນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຈາກການດຳເນີນກິດຈະການທີ່ທຳລາຍສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດທາງເລືອກເພື່ອໃຫ້ເກີດຕົ້ນທຶນດັ່ງກ່າວໃນແນວທາງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານສະພາບເສດຖະກິດຂອງມະນຸດໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ.

ດັ່ງທີ່ຮູ້ແລ້ວວ່າເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການກຳນົດມາດຕະການໃນການປ່ອຍມົນລະພິດ ຜູ້ຜະລິດກໍຍັງຄົງມີແຮງຈູງໃຈໃນການຫຼີກລຽງການຄວບຄຸມມົນລະພິດ ເນື່ອງຈາກກຳໄລຂອງທຸລະກິດມາຈາກການຕະຫຼາດເຊິ່ງສະທ້ອນເຖິງຄວາມມັກຫຼື ຄວາມພໍໃຈຂອງສັງຄົມ ໂດຍລວມທີ່ມີຕໍ່ການປົກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມ ຜູ້ຜະລິດບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະກິດເຖິງໃນການຄວບຄຸມລະດັບມົນລະພິດໃຫ້ໄປຕາມສັງຄົມຕ້ອງການ



ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າລະບົບຕະຫຼາດບໍ່ໄດ້ສົ່ງສັນຍານໃຫ້ຜູ້ຜະລິດຮູ້ວ່າລະດັບທິເໝາະສົມ
ການຄວບຄຸມສິ່ງແວດລ້ອມຢູ່ໃນລະດັບໃດ ຜູ້ທີ່ຊ່ວຍການຄວບຄຸມຄືຈະຕ້ອງມີ
ເຄື່ອງມືທີ່ເຂົ້າມາຊ່ວຍການຈັດການ ເຊັ່ນ ໃຊ້ຂໍ້ຈຳກັດດ້ານເຕັກໂນໂລຢີການໃຊ້
ຄວາມຮ່ວມມືຂອງສະຖາບັນໃນການແບ່ງປັນຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຜູ້ກໍ່ມົນລະພິດ ຜູ້ໄດ້
ຮັບກະທົບ ແລະ ຜູ້ຄວບຄຸມການໃຊ້ກົດໝາຍ ແລະ ວິທີການແຮງຈູງໃຈທາງ
ເສດຖະສາດ ເປັນຕົ້ນ

ການໃຊ້ແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດເປັນແນວຄິດທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົ້ນທຶນບໍ່ມີການ
ຫຼີກລຽງຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມລາຄາແພງຂຶ້ນ ໂດຍຍອມ
ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຜະລິດມີຄວາມຢືດຫົດໃນການຫາວິທີຄວບຄຸມເລື່ອງມົນລະ
ພິດທີ່ມີຕົ້ນທຶນຕໍ່າທີ່ສຸດໄດ້ການທຳໃຫ້ຕົ້ນທຶນໃນການຫຼີກລຽງຄວາມ
ຮັບຜິດຊອບຂອງທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມມີລາຄາແພງຂຶ້ນນັ້ນຈະທຳໃຫ້ຜູ້ຜະລິດ
ມີແຮງຈູງໃຈເພື່ອທີ່ຈະຄວບຄຸມລະດັບມົນລະພິດໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບທີ່ເໝາະສົມ
ໄດ້.

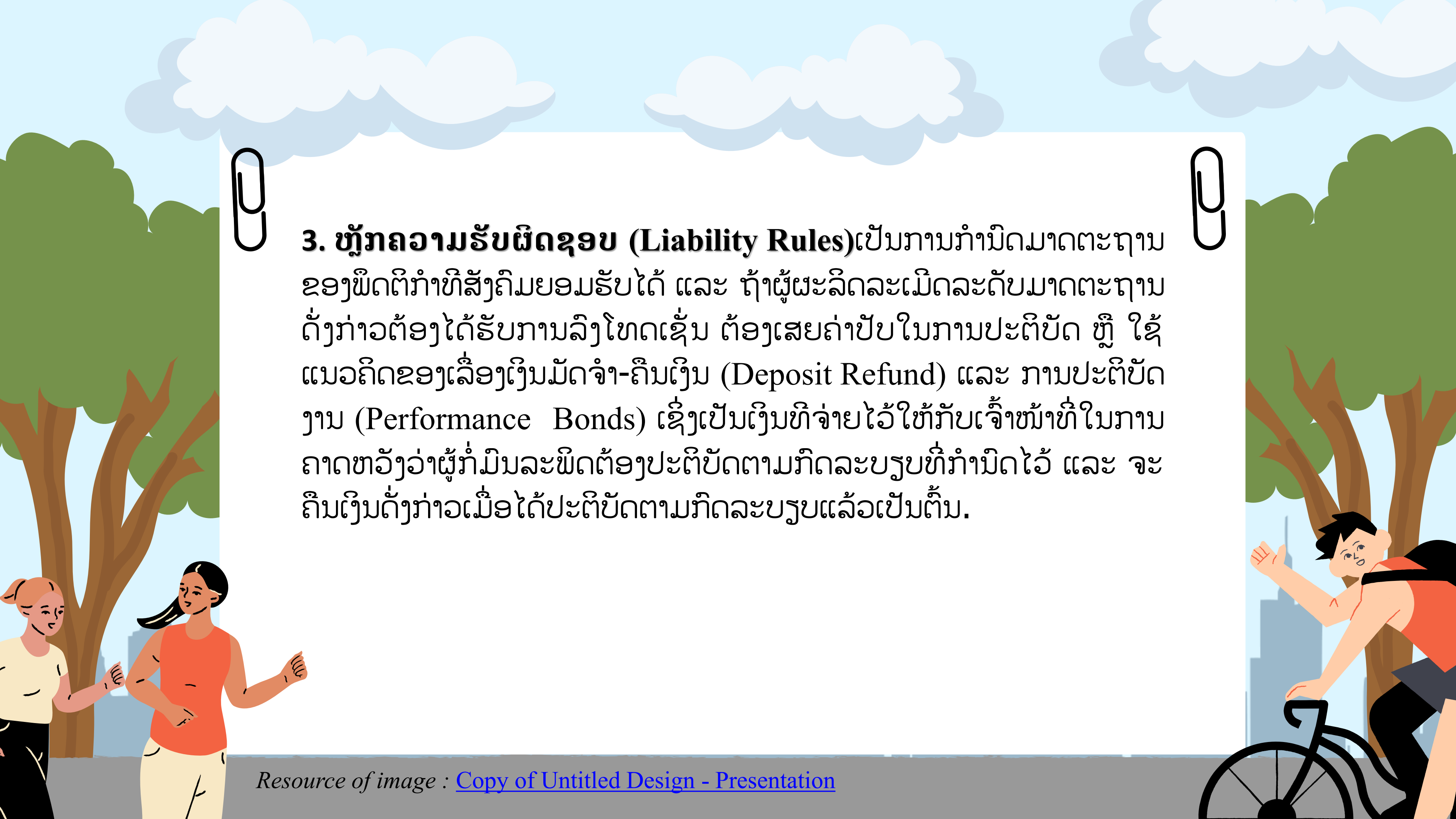


ດັ່ງທີ່ກ່າວໄວ້ຂ້າງຕົ້ນແລ້ວວ່າແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 3 ກຸ່ມຄື:

(1)ການໃຊ້ລະບົບລາຄາ (Price Ration ship) ເຊັ່ນ ການຈັດເກັບເງິນ (Charge)ເຊັ່ນ ການເກັບຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດຕ່າງໆເປັນຕົ້ນ ການໃຊ້ລະບົບພາສີ (Tax) ແລະ ການໃຊ້ເງິນອຸດໜູນ (Subsidy)

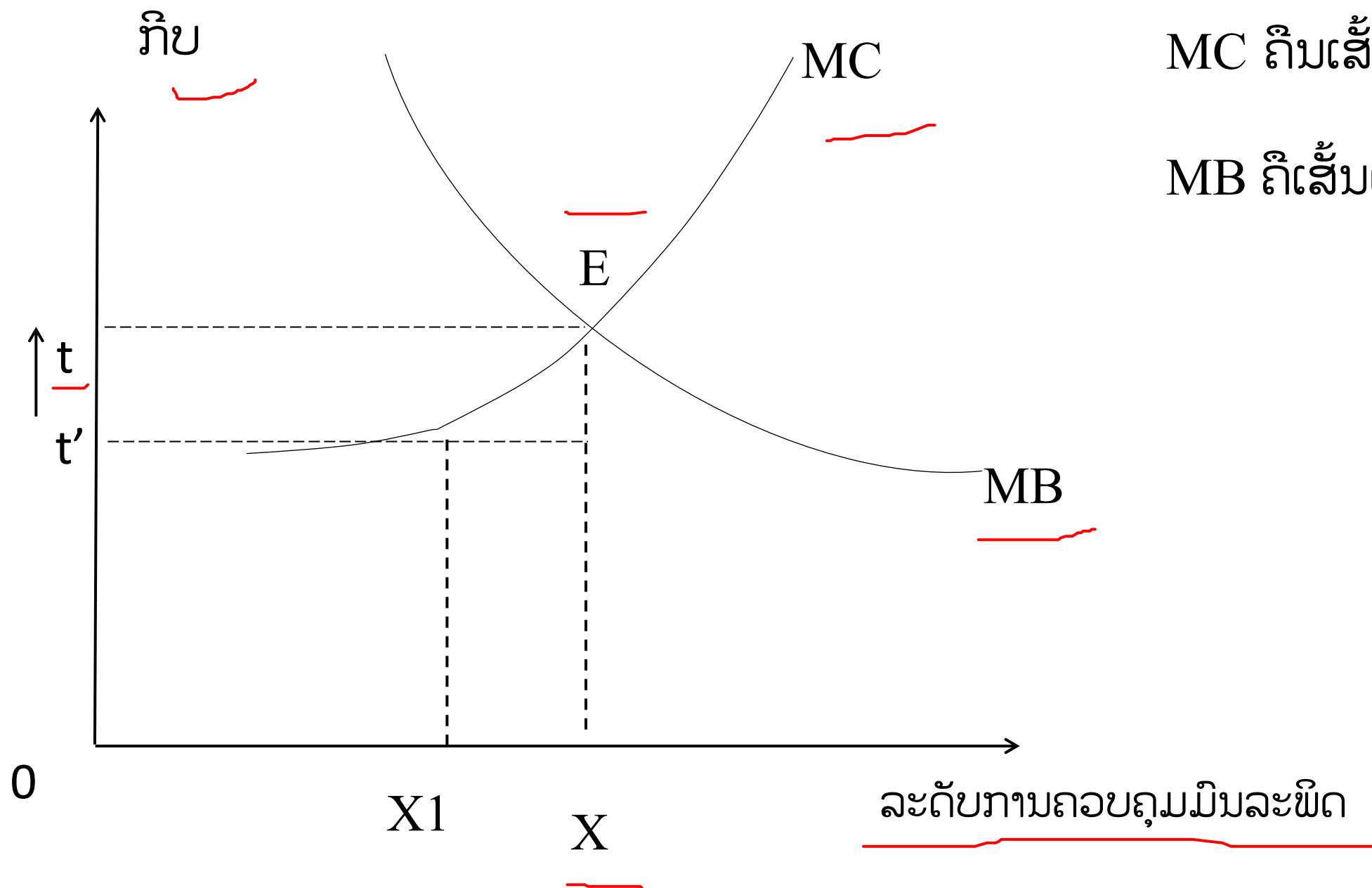


2)ການໃຊ້ລະບົບປະລິມານ (Quantity Ration ship) ເປັນການ
ກຳນົດລະດັບຂອງມົນລະພິດທີ່ຍອມຮັບໃຫ້ປ່ອຍໄດ້ ໂດຍມີການຈັດສັນ
ໃນອະນຸສັນຍາທີ່ມີການຊື້ຂາຍຜ່ານລະບົບຕະຫຼາດ ເຊິ່ງຈະຈູງໃຈໃຫ້ຜູ້
ປ່ອຍມົນລະພິດທີ່ມີຕົ້ນທຶນຕໍ່າໃນການຄວບຄຸມມົນລະພິດ ຍອມຫຼຸດ
ການປ່ອຍມົນລະພິດລົງ ແລະ ຂາຍໃນອະນຸສັນຍາສ່ວນເກີນໃຫ້ກັບຜູ້
ຜະລິດທີ່ມີຕົ້ນທຶນສູງກວ່າ.




3. ຫຼັກຄວາມຮັບຜິດຊອບ (Liability Rules) ເປັນການກຳນົດມາດຕະຖານຂອງພຶດຕິກຳທີ່ສັງຄົມຍອມຮັບໄດ້ ແລະ ຖ້າຜູ້ຜະລິດລະເມີດລະດັບມາດຕະຖານດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ຮັບການລົງໂທດເຊັ່ນ ຕ້ອງເສຍຄ່າປັບໃນການປະຕິບັດ ຫຼື ໃຊ້ແນວຄິດຂອງເລື່ອງເງິນມັດຈຳ-ຄືນເງິນ (Deposit Refund) ແລະ ການປະຕິບັດງານ (Performance Bonds) ເຊິ່ງເປັນເງິນທີ່ຈ່າຍໄວ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນການຄາດຫວັງວ່າຜູ້ກຳມັນລະພິດຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບທີ່ກຳນົດໄວ້ ແລະ ຈະຄືນເງິນດັ່ງກ່າວເມື່ອໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບແລ້ວເປັນຕົ້ນ.

ຮູບທີ 8.1 ລະດັບການຄວບຄຸມມົນລະພິດທີ່ເໝາະສົມຂອງສັງຄົມ

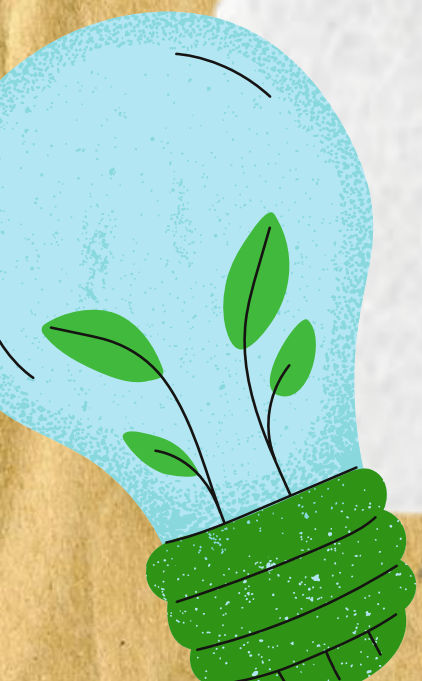
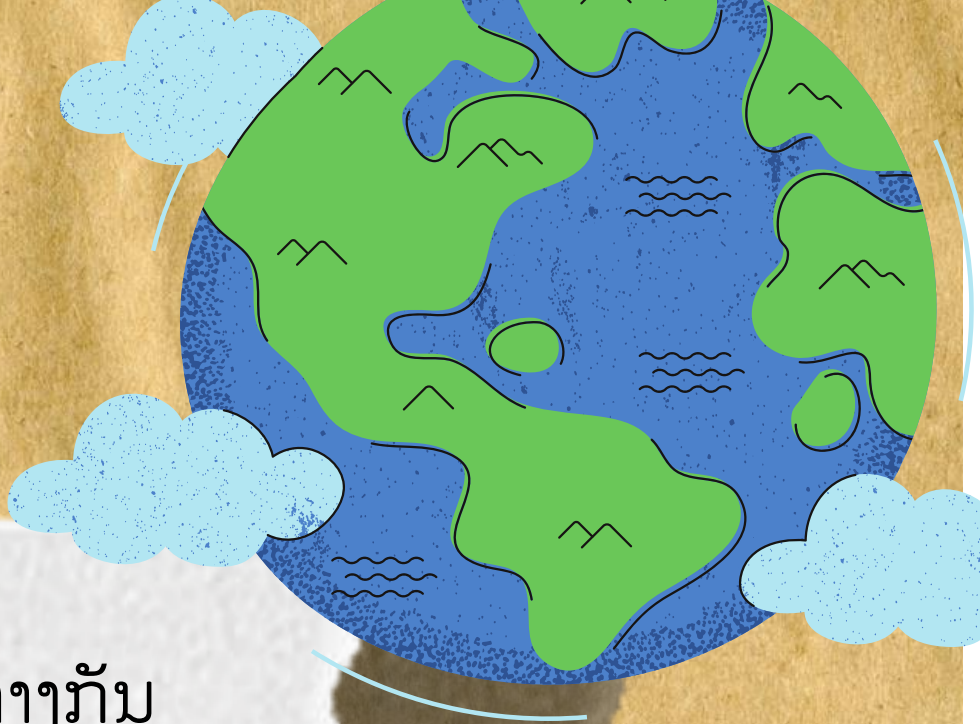


MC ຄືນເສັ້ນຕົ້ນທຶນເພີ່ມໃນການຄວບຄຸມມົນລະພິດ
 MB ຄືເສັ້ນຜົນປະໂຫຍດເພີ່ມໃນການຄວບຄຸມມົນລະພິດ

ຖ້າລະດັບຕະຫຼາດບໍ່ໄດ້ລະຫ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງຜົນປະໂຫຍດເພີ່ມ (MB) ດັ່ງກ່າວຜູ້ຜະລິດຄືຈະບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈໃນການລົງທຶນເພື່ອຄວບຄຸມສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບທີ່ເໝາະສົມທັງນີ້ເພາະຜູ້ຜະລິດຈະໄດ້ຮັບກຳໄລສູງສຸດໂດຍມີລະດັບການຄວບຄຸມມົນລະພິດເທົ່າກັບສູນ ຫຼື ບໍ່ມີການຄວບຄຸມມົນລະພິດ.



ດັ່ງທີ່ຜ່ານມາເຫັນວ່າການໃຊ້ແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດບໍ່ໄດ້ນຳມາໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ເກີດການປັບປ່ຽນທາງດ້ານພຶດຕິກຳແຕ່ເປັນການສ້າງລາຍໄດ້ໃຫ້ກັບກອງທຶນທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມເປັນສ່ວນໃຫຍ່ການກຳນົດທາງດ້ານແຮງຈູງໃຈມັກກຳນົດຄ່ອນຂ້າງຕໍ່າເພື່ອຈູງໃຈໃຫ້ຜູ້ຜະລິດເພີ່ມລະດັບການຄວບຄຸມສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ເຖິງລະດັບທີ່ສັງຄົມຕ້ອງການໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ



ດັ່ງນັ້ນ, ຈະເຫັນໄດ້ວ່າຈາກແນວຄິດທົດສະດີ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງທີ່ເກີດຂຶ້ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ທັງນີ້ເນື່ອງຈາກສາເຫດຫຼາຍປະການ ແລະ ທີ່ສໍາຄັນປະການໜຶ່ງໄດ້ແກ່ການຄາດໝາຍໄປຂອງຂໍ້ມູນທີ່ຈະ ຈູງໃຈໃຫ້ທຸລະກິດຈັດການດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຢ່າງເໝາະສົມເຊັ່ນໃນກໍລະນີຂອງແຫຼ່ງມົນລະພິດທີ່ຮູ້ມາ (Point Sources) ເກືອບທີ່ຈະບໍ່ຮູ້ແຫຼ່ງທີ່ມາຢ່າງຊັດເຈນ(Non-Point Sources)ການກະກຳນິດແຮງ ຈູງໃຈໃນການຄວບຄຸມບັນຫາມົນລະພິດຕ້ອງການຂໍ້ມູນຈຳນວນຫຼາຍກ່ຽວກັບຕົ້ນທຶນເພີ່ມ ແລະ ຜົນ ປະໂຫຍດເພີ່ມໃນການຄວບຄຸມບັນຫາມົນລະພິດລວມທັງຂໍ້ມູນປະກອບອື່ນໆເຊັ່ນ ຄວາມເສຍຫາຍທີ່ ເກີດຂຶ້ນຄ່າຊີວິດ ແລະ ຊັບສິນທີ່ເສຍຫາຍເປັນຕົ້ນ ດັ່ງນັ້ນໃນກໍລະນີຂອງມົນລະພິດທີ່ບໍ່ຮູ້ແຫຼ່ງທີ່ມາຢ່າງ ຊັດເຈນ ແລະ ຜູ້ອອກກົດລະບຽບບໍ່ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຄົບຖ້ວນຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຜະລິດໄດ້ປ່ຽນຈາກການທີ່ຂໍ້ມູນ ບໍ່ສົມບູນດັ່ງກ່າວໂດຍການຫຼີກລຽງການເຮັດໃຫ້ບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມໃນລະດັບທີ່ ເໝາະສົມໄດ້.



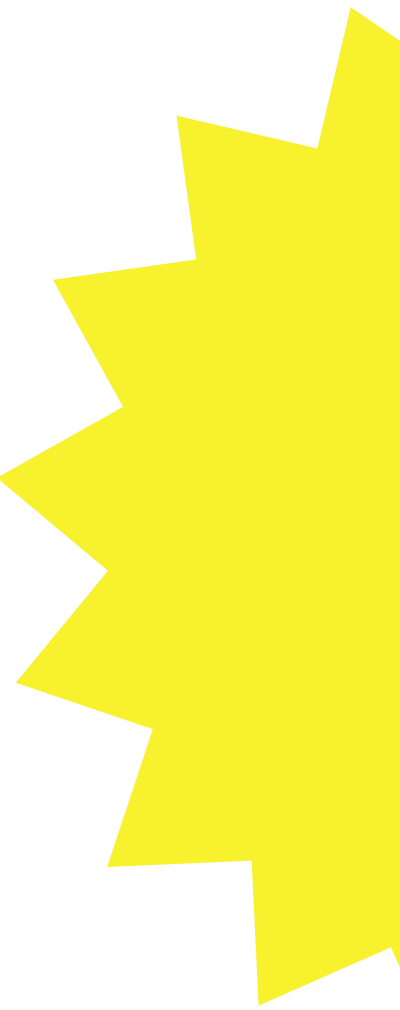
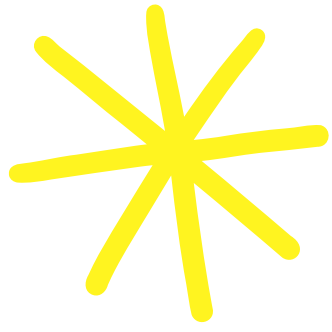
ການທີ່ແຕ່ລະຝ່າຍມີຂໍ້ມູນບໍ່ເທົ່າກັນອາດຢູ່ໃນຮູບຂອງພາວະສ່ຽງໄພຕໍ່ສິນລະທໍາ (Noral Hazard) ຫຼື ການເລືອກຮັບໄພທີ່ຂັດປະໂຫຍດ (Adverse Selection) ກໍ່ໄດ້ເຊິ່ງຕ່າງກໍ່ມີບົດບາດສໍາຄັນໃນການກໍານົດຄວາມສໍາເລັດໃນການໃຊ້ແນວທາງໃນການສ້າງແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດ ໃນກໍລະນີພາວະສ່ຽງໄພທາງສິນລະທໍາ ນັ້ນຜູ້ຄວບຄຸມກົດລະບຽບຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ຜະລິດໄດ້ໃນຂະນະທີ່ການເລືອກຮັບໄພທີ່ຂັດປະໂຫຍດ ເປັນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຄວບຄຸມກົດລະບຽບບໍ່ສາມາດບອກປະເພດຂອງຜູ້ຜະລິດໄດ້ວ່າມີຕົ້ນທຶນການແກ້ໄຂສິ່ງແວດລ້ອມຫຼາຍໜ້ອຍສໍາໃດ

Resource of image : [Copy of Untitled Design - Presentation](#)

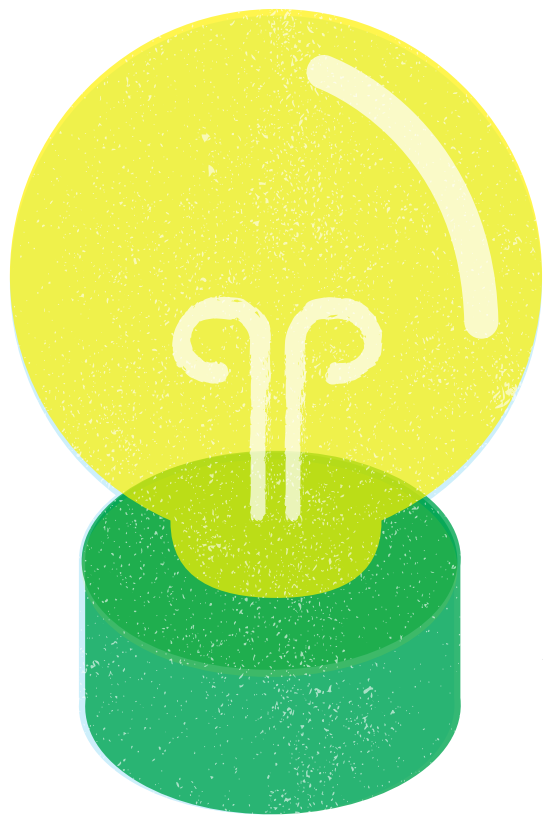


ດັ່ງນັ້ນ ໃນກໍລະນີຂອງແຫຼ່ງມົນລະພິດທີ່ບໍ່ຮູ້ທີ່ມາຢ່າງຊັດເຈນຈຶ່ງ
ເປັນການຍາກທີ່ຈະຄວບຄຸມພິດຕິກຳຂອງຜູ້ຜະລິດ ແລະ ບັງຄັບ
ໃຊ້ກົດໝາຍຂອງການຄວບຄຸມສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບທີ່
ສັງຄົມຕ້ອງການໄດ້ ດັ່ງນັ້ນ ໃນກໍລະນີຂອງພາວະສ່ຽງໄພທາງສິນ
ລະທຳ ຜູ້ຜະລິດແຮງຈູງໃຈ ຫຼື ຫຼີກລຽງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນ
ການຄວບຄຸມສິ່ງແວດລ້ອມເພາະຕົ້ນທຶນທີ່ຄາດຫວັງຈະເກີດຂຶ້ນ
ໃນການຫຼີກລຽງຄວາມຮັບຜິດຊອບຄ່ອນຂ້າງຕໍ່າ





ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄວບຄຸມກົດລະບຽບບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມ
ກັນໃນດ້ານຂໍ້ມູນໄດ້ແລ້ວ ກໍ່ຈະເຮັດໃຫ້ການຄວບຄຸມມົນລະພິດເຮັດໄດ້
ບໍ່ເຕັມທີ່ ແລະ ຈະມີລະດັບມົນລະພິດເກີດຂຶ້ນຫຼາຍເຊິ່ງໃນກໍລະນີນີ້ຜູ້ມີ
ໜ້າທີ່ໃນການຄວບຄຸມອາດຈະໃຊ້ລະບົບປະສົມປະສານລະຫວ່າງການ
ໃຊ້ແຮງຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຢີ
ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ



Resource of image : [Copy of Untitled Design - Presentation](#)

8.2 ການໃຊ້ລະບົບລາຄາ

ການໃຊ້ລະບົບລາຄາເປັນວິທີການຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດວິທີການໜຶ່ງທີ່ຈະສາມາດນຳມາໃຊ້ໃນການສົ່ງເສີມ ແລະ ຮັກສາຄຸນນະພາບສິ່ງແວດລ້ອມ ໂດຍໃນທີ່ນີ້ຈະກ່າວເຖິງການໃຊ້ລະບົບລາຄາ 2 ຮູບແບບຄື:

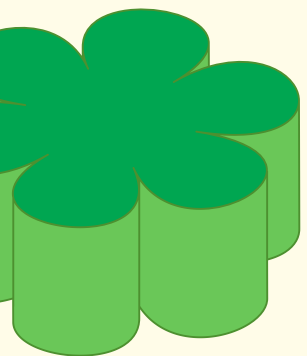
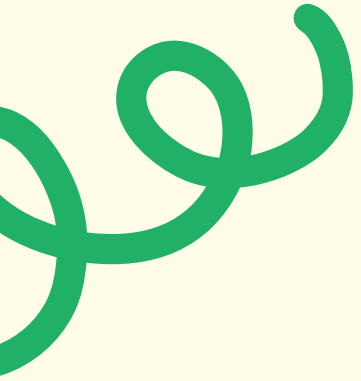
1. ການຈັດເກັບຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດ ຫຼື ຄ່າທຳນຽມ.
2. ການໃຊ້ເງິນອຸດໜູນ.





8.2.1 ການຈັດເກັບຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດ ຫຼື ຄ່າທຳນຽມ

ການຈັດເກັບຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດ ຫຼື ຄ່າທຳນຽມຈາກຜູ້ປ່ອຍມົນລະພິດ (Emission Charge Fee) ເປັນການໃຫ້ລະບົບລາຄາເຊິ່ງເປັນວິທີການຈູງໃຈທາງເສດຖະສາດວິທີໜຶ່ງ ໂດຍອັດຕາການຈັດເກັບຈະຂຶ້ນກັບປະລິມານ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນຂອງມົນລະພິດປ່ອຍອອກມາ ດັ່ງນັ້ນ ເຄື່ອງມືນີ້ຈຶ່ງເປັນແຮງຈູງໃຈໃຫ້ຜູ້ປ່ອຍມົນລະພິດ, ການປ່ອຍມົນລະພິດໂດຍກົງ





ການຈັດເກັບຄ່າທຳນຽມອາດມີໄດ້ຫຼາຍຮູບແບບ

1) ຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດ (Emission Charge)

ການເກັບຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດເປັນການຈັດເກັບຄ່າທຳນຽມຈາກການປ່ອຍມົນລະພິດອອກສູ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ເຊັ່ນ ອາກາດ, ນໍ້າ, ດິນ ຫຼື ການກໍ່ໃຫ້ເກີດສຽງດັງ **ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ** ປະເທດຟີແລນມີການເກັບຄ່າກໍ່ສຽງດັງຈາກຍົນ ຫຼື ຄ່າປ່ອຍນໍ້າມັນຮົ່ວ ເປັນຕົ້ນ ໂດຍການຈະເກັບປ່ອຍມົນລະພິດ ຫຼື ຄ່າທຳນຽມນີ້ກໍ່ເພື່ອຫຼຸດປະລິມານມົນລະພິດ ຫຼື ປັບປຸງຄຸນນະພາບສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ດີຂຶ້ນໂດຍໃຫ້ກໍ່ມົນລະພິດຈາກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການໃຊ້ບໍລິການຈາກສິ່ງແວດລ້ອມ.





ແນວຄິດຂອງການເກັບຄ່າທຳນຽມກໍ່ຄືມົນລະພິດທຸກໜ່ວຍທີ່ທຸກລະກິດປ່ອຍອອກມາ ຕ້ອງການເກັບຄ່າທຳນຽມເພື່ອຈຸງໃຈໃຫ້ທຸລະກິດຫຼຸດການປ່ອຍມົນລະພິດຈົນເຖິງ ລະດັບທີ່ທຳໃຫ້ຕົ້ນທຶນເພີ່ມໃນການຄວບຄຸມມົນລະພິດເທົ່າກັບການເກັບຄ່າປ່ອຍມົນ ລະພິດທີ່ທຸລະກິດຕ້ອງຈ່າຍ ໂດຍຕົ້ນທຶນໃນການຄວບຄຸມການປ່ອຍມົນລະພິດຂອງ ທຸລະກິດ ຫຼື ຜູ້ຜະລິດແຕ່ລະລາຍແຕກຕ່າງກັນ ທຸລະກິດທີ່ຕ້ອງມີຕົ້ນທຶນການຄວບຄຸມ ມົນລະພິດການປ່ອຍມົນລະພິດຕໍ່າມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະຫຼຸດການປ່ອຍມົນລະພິດຫຼາຍກວ່າ ຜູ້ທີ່ມີຕົ້ນທຶນດັ່ງກ່າວສູງກວ່າ



ດັ່ງນັ້ນ ການເກັບຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດຈຶ່ງເປັນວິທີການຈຸງໃຈໃຫ້ທຸລະກິດມີການ ພັດທະນາ ແລະ ຫາເຕັກໂນໂລຢີໃໝ່ທີ່ດີຂຶ້ນໃນການຄວບຄຸມມົນລະພິດເພື່ອ ເຮັດໃຫ້ຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດທີ່ທຸລະກິດຕ້ອງຈ່າຍຫຼຸດລົງເຊິ່ງໃນການຄວບຄຸມ ມົນລະພິດຂອງທຸລະກິດເປັນການກໍ່ໃຫ້ເກີດຕົ້ນທຶນຕໍ່າສຸດແກ່ທຸລະກິດດ້ວຍ.





ດັ່ງນັ້ນ, ຈະເຫັນໄດ້ວ່າການເກັບຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດເປັນເຄື່ອງມືທີ່ນຳມາໃຊ້ໃນການຄວບຄຸມການປ່ອຍມົນລະພິດ ໂດຍມີຂໍ້ຈຳກັດວ່າຕ້ອງຮູ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບແຫຼ່ງມົນລະພິດເພື່ອໃຊ້ກຳນົດລະດັບການເກັບຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດ (t)ທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳ ໂດຍການເກັບຄ່າປ່ອຍມົນລະພິດ (t) ດັ່ງກ່າວອາດກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ມີປະສິດທິພາບໄດ້ເນື່ອງຈາກບັນຫາຄວາມສ່ຽງດ້ານສິນລະທຳ ເຊິ່ງເກີດຈາກຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນການຄວບຄຸມຜູ້ຜະລິດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.

Reference

XIONGTOUA, T. et al., (2021). Environmental Economics.
Souphanouvong University



THANK YOU

Resource of image : [Copy of Untitled Design - Presentation](#)